



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

Qvid sit mors, & vnde dicatur, & de quatuor generibus morientium, cap.  
primum.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-13177**

*intrauit, cap.**De monacho, qui in Alna cadens, expirauit dum legeretur  
Euangelium; Vigilate, quia nescitis qua hora Dominus  
uester venturus sit, cap.*

64.

65.

DE MORIENTIBVS  
LIBRI VNDECIMI

## CAPVT PRIMVM.

## CÆSARIVS:

*De mor-  
te in ge-  
nera.**Mortis  
& morie-  
ntium ge-  
nera.*

Ndecima hora diei solem trahit ad occasum: hæc est aras decrepita, quæ morti vicina est. Non sine mysterio in distinctione vndecima de morientibus tractandum suspicor, quia vndenarius, eo quod denarium, in quo præcepta legis diuinæ cōsistunt, primus transcendat, transgressionem designat: per transgressionem enim protoplastorum mors introiuit in orbem terrarum. Vnde mors à morſu nomen suū accepit: mox vt homo pomum vetitæ arboris momordit, mortem incurrit, & tam se, quam totam suam posteritatē, necessitati illius subiecit. Dicitur etiā mors ab amaritudine, quia, vt dicitur, nulla pœna in hac vita amarior est separatione corporis & animæ. Sunt autē tria genera mortis, vt dicit Isidorus, acerba, immatura, naturalis; acerba infantum, immatura iuuenum; matura, id est naturalis, senum. Et quia de morientibus loqui proponimus, noueris quatuor esse genera hominum morientium. Quidam bene viuunt, & bene moriuntur, alij & malè viuunt, & malè moriuntur: alij malè quidē vixerunt, sed Dei gratia bene moriuntur; & sunt, qui quidē bene vixerunt, sed iusto Dei iudicio malè moriuntur. Hanc diuersitatem per Ezechielem Dominus expressit satis: De bene autem *Exec. 18.* viuentibus, & bene morientibus, dicit: Vir si fuerit iustus,

sus, & fecerit iudicium & iustitiam, post enumerationem multorum operum bonorum, ita concludit: Hic iustus est, vita viuet, scilicet aeterna, ait Dominus Deus. De male moriente mox subjungit, dicēs: Quod si genuerit filium latronem effundentem sanguinem; enumeratis multis operibus iniustitiæ, in fine sic dicit; Nunquid viuet? non viuet, cum vniuersa hæc detestanda fecerit, morte morietur, scilicet aeterna, sanguis eius in ipso erit. De eo autem, qui male vixit, & finaliter pœnitet, sic ait: Si autem impius egerit pœnitentiam ab omnibus peccatis suis, quæ operatus est, & custodierit omnia præcepta mea, & fecerit iudiciũ & iustitiam; vita viuet, & non morietur, omnium iniquitatum eius, quas operatus est, nõ recordabor, in iustitia sua, quam operatus est, viuet. APOLLONIVS: Magna consolatio. CÆSARIVS: Non minus terribile est quod sequitur: Si autem auerterit se iustus a iustitia sua, & fecerit iniquitatem, secundũ omnes abominaciones suas, quas operari solet impius, nunquid viuet? Omnes iustitiæ eius, quas fecerat, non recordabuntur: in peccato suo, quod peccauit, morietur. Petrus bene vixit, & bene finiuit: Simon magus è contrario male vixit, & male finiuit: Latro in cruce male quidem vixerat, sed bene consummauit: Nicolaus aduena creditur prius bene vixisse, sed non bono fine concludit. APOLLONIVS: Quare boni bene & male moriantur, quæstio mihi nulla est: quare autem diu bene viuentes non perseuerent, & diu male viuentes bono fine decedant, nosse vellem. CÆSARIVS: Non sum Chusai consiliarius Dauid: Quis enim nouit sententiam Domini, aut quis consiliarius eius fuit? APOLLONIVS: Quæ est mors bona, & quæ est mors mala? CÆSARIVS: Qui in charitate decedit, per lumen eius videbit lumen æternum. Hinc est quod foris morientes, lumen ardens tenent in manibus. Qui verò sine charitate moritur, mittetur in tenebras exteriores: vna enim sententia omnis hæc diuersitas concluditur: Qualem, inquit, te inuenero, tale te iudicabo. APOLLONIVS: Satisfactum mihi fateor per sententias, nunc

*Pf. 115.  
Psal. 33.*

precor vt exempla subjungas. CÆSARIVS: Faciam quod hortaris, & hoc secundum ordinem prædictum. Quam pretiosa sit in conspectu Domini mors Sactorum eius, & mors peccatorum pessima, subjecta declarabunt exempla.

## CAPVT II.

*Mors bona illo-  
rum qui  
bene vi-  
uerunt.*

**E**O tempore, quo beatissimus Dauid monachus Claustrensis ab hac luce migravit, facta est in eadem domo, quæ alio nomine Hemmenrode vocatur, mortalitas magna, Domino eligente sibi eos quos vita comendabat sanctior, ad similitudinem columbæ, quæ melioribus grans pascitur. Erat ibi sacerdos quidam nomine Meinerus, quandoque ecclesiæ sancti Simeonis in Treueri Canonicus, & salutari admonitione sancti Bernardi Abbatis ad ordinem conuersus, amplius quam 30. annos in ordine fecerat, & per plurimos labores ad sublime sanctitatis culmen peruenerat. Cumque in eadem domo ob suam probitatem ad diuersa electus fuisset officia, Prioratus scilicet, cellerariæ, grangiariæ, magisterij nouitiorum, gradatim tamen omnibus irreprehensibiliter administratis, grauius infirmatus, mortem adesse dolor vehemens indicauit: cuius dolores Abbas considerans, in domum secretiorẽ eum poni fecit, quatuor ad ministerium eius deputatis. Ille verò, licet gauderet de solitudine, tristabatur tamen de exhibito honore, dicens Abbati; Fratres isti vigilando atq; laborando sunt lassii, neque mihi sunt necessarij, grata est mihi solitudo, neque minus solus ero, cum solus ero: non enim solus est, cui præsul & custos Dominus adest: si careo hominum obsequio, credo quod non deerit præsidium de cœlo. Abbate recedente & ad sermones eius minus attendente, ipse fratres abire compulit, lucernamque extinguere. Media nocte, Priore iubente, in eandem domum ad dicendas horas minuti conueniunt, & ignis accensus est, quia hyems erat. Dictis matutinis, visitauit eum Prior, fratribus lectum eius circumstantibus, quibus ait: Tota nocte solemnisabam, si centum linguas haberem, internæ iocunditatis gaudium explicare non pos-